

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/799/2015
Identifikačné číslo spisu:	7813203567
Dátum vydania rozhodnutia:	29.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7813203567.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne CD Consulting, s.r.o., so sídlom v Prahe, Politických vězňů č. 1272/21, Česká republika, IČO: 26 429 705, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingová č. 4, proti žalovanej N. M., bývajúcej v C., za účasti Spolku právnej ochrany spotrebiteľa (SPOS) so sídlom v Košiciach, Čajakova č. 1, IČO: 42244552, ako vedľajšieho účastníka na strane žalovanej, o zaplatenie 1 000,64 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp.zn. 10 C 341/2013, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 5. decembra 2014 sp.zn. 11Co 232/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Žalobou podanou podľa článku 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 (ďalej len „nariadenie“) sa žalobkyňa v konaní domáhala plnenia zo zmenky.

Spolok právnej ochrany spotrebiteľa so sídlom v Košiciach, Čajakova č. 1, IČO: 42 244 552 (ďalej len „SPOS“) oznámil súdu prvého stupňa písomne, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane žalovanej. Okresný súd Rožňava doručil oznámenie o vstupe do konania účastníkom konania s tým, aby sa k vstupu vyjadrili, prípadne vzniesli námietky.

Žalovaná sa k tomuto procesnému úkonu SPOS nevyjadrila.

Žalobkyňa vo vyjadrení k predmetnému úkonu SPOS uviedla, že v danom prípade ide o európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu, na ktoré sa vzťahuje nariadenie. Podľa názoru žalobkyne je v takejto veci vedľajšie účastníctvo neprípustné.

Okresný súd Rožňava uznesením z 9. januára 2014 č.k. 10 C 341/2013-51 pripustil vstup SPOS do

konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného. V odôvodnení uviedol, že európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu je upravené nariadením, pričom to, čo nie je upravené v nariadení, je upravené v procesnom práve členského štátu, v ktorom sa konanie vedie. Text nariadenia nevylučuje účasť vedľajšieho účastníka a nariadenie ani nemá ustanovenie upravujúce účasť vedľajšieho účastníka v takomto konaní. Preto pri rozhodovaní o prípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka do konania treba aplikovať § 93 ods. 1 až 4 O.s.p. Vstup SPOS do konania pripustil, lebo v danom prípade boli splnené všetky podmienky na to, aby tento subjekt mohol v konaní vystupovať ako vedľajší účastník. Námietky žalobkyne o neprípustnosti vstupu SPOS ako vedľajšieho účastníka považoval súd prvého stupňa za neopodstatnené a nemajúce podklad v ustanoveniach nariadenia.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Košiciach uznesením z 5. decembra 2014 sp.zn. 11Co 232/2014 napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, že otázku prípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka do európskeho konania vo veciach s nízkou hodnotou sporu je potrebné riešiť podľa ustanovení vnútroštátnej právnej úpravy (t.j. Občianskeho súdneho poriadku), lebo nariadenie nemá v tomto smere osobitnú úpravu. S prihliadnutím na skutočnosť, že žalobkyňa sa domáha plnenia zo zmenky, ktorá bola vystavená ako zabezpečovacia zmenka k spotrebiteľskej zmluve o úvere a procesný úkon vyjadrujúci vôľu vstúpiť do tohto konania prejavilo občianske združenie zamerané na ochranu spotrebiteľa a žalovaná súhlasila so vstupom vedľajšieho účastníka do konania, došlo k vstupu SPOS do konania v súlade s § 93 ods. 1 a 2 O.s.p. Súd prvého stupňa preto rozhodol správne. K odvolacím námitkám odvolací súd uviedol, že európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu predstavuje osobitný druh sporového konania, ktoré sa vyznačuje predovšetkým tým, že prebieha písomne a za použitia vzorových tlačív. Nejde však o také konanie, v ktorom by bola vylúčená účasť vedľajšieho účastníka.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie tvrdiac, že jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Nesúhlasila s postupom súdov, ktoré v rozpore s nariadením pripustili vstup SPOS do konania ako vedľajšieho účastníka. Svoje rozhodnutia založili na nesprávnom právnom závere, že nariadenie neobsahuje úpravu vedľajšieho účastníctva, preto nevylučuje uplatnenie tohto inštitútu v európskom konaní vo veciach s nízkou hodnotou sporu. V súlade s novým znením ustanovenia § 93 ods. 5 a 6 O.s.p. bol potrebný na vstup vedľajšieho účastníka do konania súhlas žalovanej, ktorý jej nebol doručený. Pokiaľ tento súhlas nebol daný, žiadala, aby súd na oznámenie o vstupe vôbec neprihliadal. Zdôraznila, že predmetom konania je plnenie zo zmenky, pričom zmenkový vzťah je abstraktný, preto nemožno prihliadať na kauzálny vzťah medzi indosantom a majiteľom zmenky. Z tohto dôvodu nejde o konanie, v ktorom by vystupoval spotrebiteľ a v ktorom by bola dôvodná účasť právnickej osoby založenej na ochranu spotrebiteľa ako vedľajšieho účastníka. Poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 6 Cdo 357/2012, podľa ktorého neprichádza do úvahy podanie odporu proti platobnému rozkazu vedľajším účastníkom. Uvedené je potrebné analogicky aplikovať aj na podanie odvolania proti rozsudku v európskom konaní s nízkou hodnotou sporu. Z týchto dôvodov žiadala napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaná a SPOS sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych

spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadla žalobkyňa dovolaním, nemá znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné. Jeho prípustnosť preto z ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyplýva.

Dovolanie žalobkyne by v okolnostiach daného prípadu mohlo byť procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných vád, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 237 ods.1 O.s.p. O vadu v zmysle tohto ustanovenia ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 ods.1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods.1 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 ods.1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalobkyne preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu prvostupňového a odvolacieho súdu sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či žalobkyňa bola odňatá možnosť pred súdom konať.

O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

Dovolateľka svoju argumentáciu o existencii vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. však nezaložila na tvrdení, že súdy jej odňali či upreli niektoré z procesných oprávnení priznaných občianskym súdnym poriadkom, ale na tom názore, že vstup SPOS do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovanej neposudzovali správne, lebo pri skúmaní podmienok vstupu SPOS nesprávne aplikovali ustanovenie § 93 ods. 1 a 2 O.s.p. v situácii, v ktorej tieto podmienky mali skúmať podľa ustanovení nariadenia (ktoré navyše nesprávne interpretovali) a na dôvažok v konaní, ktorého predmetom nebol nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy. Tieto námietky sa však z hľadiska obsahového týkajú správnosti právneho posúdenia, na ktorom sú založené rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu pripúšťajúce vstup SPOS do konania.

Dovolací súd preto považuje za potrebné zdôrazniť, že ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho skutkovým či právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Dovolanie totiž nie je „ďalším odvolaním“, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 237 ods. 1 O.s.p., § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a hmotnoprávných vád (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Súčasne právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd nezistil žiadne porušenie procesných predpisov zo strany súdov nižšieho stupňa, žalobkyni neboli odňaté jej procesné práva, čo napokon ani netvrdila. Samotné rozhodnutia súdov o (ne)pripustení vstupu vedľajšieho účastníka bez ďalšieho nezakladajú vadu v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p. Námietky dovolateľky z hľadiska ich obsahu (§ 41 ods. 2 O.s.p.) smerujú voči právnemu posúdeniu veci. Právne posúdenie veci spočíva v činnosti súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy (v danom prípade § 93 O.s.p.), na základe čoho dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná. Touto činnosťou súdu ale nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konania pred súdom konať, lebo právnym posúdením veci sa mu neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v konaní v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Vzhľadom na procesnú neprípustnosť podaného dovolania sa preto dovolací súd obsahom týchto námietok nezaoberal.

K námietkam žalobkyne o nesprávnom procesnom postupe súdov, nezodpovedajúcim novému zneniu ustanovenia § 93 ods. 5 a 6 O.s.p., dovolací súd uvádza, že k vstupu vedľajšieho účastníka do konania ako aj k vydaniu napadnutých rozhodnutí súdov nižšieho stupňa došlo pred účinnosťou zákona č. 353/2014 Z.z., ktorým boli vložené odseky 5 a 6 ustanovenia § 93 O.s.p., t.j. pred 1. januárom 2015 a preto sú tieto námietky žalobkyne bezpredmetné. Súd prvého stupňa postupoval procesne v súlade s ustanovením § 93 ods. 3 O.s.p.

Z uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že postupom súdov v preskúmvanej veci nebola žalobkyni odňatá možnosť konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Vzhľadom na to, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 239 O.s.p. ani § 237 ods. 1 O.s.p. procesne prípustné, dovolací súd odmietol dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní nemala žalobkyňa úspech a vznikla jej povinnosť nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal procesne úspešnej strane náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.